Ч. 202. Середа 21 (8) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Проґрама коронациї короля Петра I. — Справа Крети. — Заворушеня в Італиї. — З російско-японьскої війни.)

Сербске правительство оголосило оногди в урядовій часописи нову проґраму коронациї о стілько відмінну від попередної проґрами, що король удасть ся з катедри в повних коронацийних ризах просто до палати. Крім того до коронацийної дружини буде прилучений кн. Чорногорского дому Данило з женою. Білгородский префект видав відозву, взиваючу мешканців Білгорода, аби в часі коронацийних торжеств давали добрий примір в удержаню порядку і аби тим способом улекшими тяжку задачу полициї. — Сербске правительство одержало вже відповідь правительств австро-угорского і німецкого з заявою, що будуть заступлені в коронацийних торжествах. Американьский посол, що перебуває ще в Константинополи, возьме також участь в торжествах як окремий відпоручник.

Ґубернатор Крети кн. Юрий грецкий, їздив, як звістно, по дворах европейских, аби наклонити правительства до признаня прилученя Крети до Греции. Однако як сьвідчать всі познаки, задача князя не удала ся і князь всюди стрітив ся з відповідию, якої можна було здогадувати ся, іменно, що теперішна політична ситуация цілком не надає ся до рішучої розвязки кретийскої справи. Князь Юрий пребуває тепер в Петербурзї де его приймають дуже гостинно російскі великі князї. — Часопись „Асти", що виходить в Атенах, пише, що коли би акция кн. Юрия не мала поводженя у держав, то Крета одержить незвичайно ліберальну конституцию. Один з кретийских представителїв, що прибув до Атен, заявив, що депутация одержала посередно від президента міністрів запевнене, що на случай, коли би прилучене Крети до Греции не було ухвалене, то Крета мала би тоді вільну руку. — Послідні вісти, які надійшли з Константинополя, потверджують, що справа Крети не була ніколи предметом нарад між Туреччиною а грецким посольством в Константинополи. Грецке правительство, що має богато справ до полагодженя з Туреччиною, не віддало іменно тої дражливої справи в руки грецкого посольства. З другої сторони Туреччина не признає Греции права забирати голос в справі Крети і поробила заходи лише у держав, котрі над Кретою обняли опіку.

В місцевости Кастелюцо в Італиї вибухла кровава борба між селянами а жандармами з причини страйку селян. Тепер відбувають ся майже в усіх більших містах Італиї демонстрациї против поведеня жандармів і полициї. З Медіоляну доносять, що там ґрупа демонстрантів хотіла вимусити замкнене шинку, а коли часть публики тому противилась, настала бійка, в котрій пало трупом дві особи. Винних убийства арештовано. Також з Ґенуї доносять, що там демонструюча товпа домагала ся також замкненя шинків, а коли сему перешкоджено, прийшло до бійки з полициєю і військом. Пятьох полициянтів, чотирох карабінієрів і двох маніфестантів ранено. В Римі знов вибух страйк трамвайової служби, який триває доси. Взагалі ціла майже Італия заворушена демонстранциями і страйком. Початок вийшов з причини хліборобского страйку на Сицилиї і Сардинії.

Про положене на поли війни в Манджуриї доносять нинїшні телеґрами, що обі сторони ладять ся до якоїсь рішучої акциї і що імовірно в найблизших днях прийде до борби десь в околици Янтай. І так доносить маршалок Ояма: Російскі передні сторожі кінноти стоять на лінії місцевостий Панчіяпу, Ганліяпу і Пасанчіяцу. Кождого дня виїздить она на розвіди в околицю Вулітайцу і Менфулятай. Росияни займають фронт довгий 12 миль в напрямі на Янтай, котре віддалене єсть о три милї від їх становищ. Російска кіннота має

3)

Розріст.

(З фляманьского — **Стійна Страйвельса**).

(Дальше).

Тоді мати немов збіснуватіла і затиснула пястуки.

— Він не жиє, мій синочок, Кнудде убив мою бідну овечку! — І она похнюпилась і стала плакати, тепер, коли знала, що нещасте не дасть ся вже направити. Взяла хлопця з крісла і бач, він звисав безсильно як лялька та був такий худий і марний як смерть.

Кнудде чув поза собою падкане і подумав: Хлопець неживий, як се може бути? Певно дістав шротом в голову, але они будуть раді, ті людиска, що поганий виродок не жиє.

І він відобрав заяця псови з писка та сховав его до широкої ловецкої торби.

Батько і сини вжахнули ся, почувши гук рушниці і відразу прочували грозяче лихо. Побігли поквапно домів.

Застали матір, як сиділа на порозї і плакала. Дитину все держала на руках. На перший погляд замітили, як голова Льотика звисала безсильно і без житя на тонкій шиї. Прискочили до него і хотіли випростувати слабе тіло та розкрити втомлені очи.

— Кнудде застрілив хлопця? — крикнув Шемель.

Всї обступили матір трівожно та безрадно і глянули ще раз на поганенького братчика, що перестав раз на все жити, а відтак всї звернули голови в сторону, де щез Кнудде, начеб шукали чогось... причини великого нещастя.

Нї оден з них не рушив ся анї не промовив слова. Всї стали плакати, схлипуючи тихо.

Відтак мати положила дитину на ліжочко і роздягла его. Оглянула разом з батьком мале тіло, але нїгде не найшли якоїсь рани від вистрілу. Під вечір смерком всї сиділи в комнаті і мати оповідала, як пес вхопив заяця зубами як вистрілила рушниця і Льотик страшно кричав і як она прибігла та найшла дитину застрілену як пташку. За кождим словом вибухала плачем.

Вечером не питав нїхто за їдою, хлопці подивили ся неспокійно на батька, матір і сказали, що підуть спати. Але наперед пішли до комнати, щоби глянути на Льотика, що лежав змінений не до пізнаня: як таємний, твердий предмет без житя. Підійшли осторожно до него і оглянули его, а відтак мовчки полізли на під. Дїточе крісло, виплетене з лозини, стояло тепер порожне під печию, а в комнаті вже не сьвітило ся.

На другий день мати умила трупа. Ще раз взяла костисті рученята в свої великі, теплі руки, відтак зашила сціпеніле тіло в білу одежину, взяла мертвий скарб під паху і батько та сини взяли участь в сумнім похороннім поході. Положили Льотика до гробу далеко за домом, а Шемель посадив на могилї дуба і утоптав землю довкола молодої деревини. Схлипуючи від болю, сказав до плачучих синів: То деревце виросте колись на велике дерево, а коли ви его побачите і будете самі вже великі, так тямите на се, що під ним похований Льотик, ваш бідний братчик, котрого Кнудде убив.

Они вернули домів і взяли ся знов до працї. Матери було страх нїяково без слабовитої дитини а незвичайна тишина мучила єї на кождім кроцї.

Колиж стала роздумувати, що єї бідний хробачок так нажив смерти, покидала всяку роботу, сїдала, сперши голову на руках і плакала.

Підчас роботи єї погляд блукав заєдно за кріселком, що стояло самотне на високих ногах і додавало їй все нового жалю. Нараз позбирала все Льотикове плате, поскладала одно на другім і ще раз доторкнула ся кождого лаха: его сердака, его нічного пасмецистого халатика, вовняної шапки і всїх тих любих, любих дрібничок, якими він так радо бавив ся на своїй дощинці на колїнах, звязала те все разом у велику сиву хустку і понесла на під. Але коли вилїзла до половини сходів, дальше не мала сили, припала на землю і мусїла наперед хвильку відпочати; притім притиснула пристрастно клунок до серця: тота марниця була всїм, що їй лишило ся по єї синї і тому стала їй дорогим скарбом. Але їй треба на гору. На поді сховала обережно вузлик в глубокім, темнім кутї під кришею і постановила собі не добувати его звідтам нїколи. Коли злїзла на долину, почула, що Льотика аж тепер дїйстно нема, що его поховали. При їдї не говорила слова, але коли батько встав із синами та хотів відійти, сказала:

тепер инші уніформи, краски сіро-чорної. Також і депеші Бюра Райтера з Мукдену доносять, що вскорі заповідають ся важні події. Супротив того цікаву вість подає кореспондент Journal-ю Нодо, котрий пише, що коли 13 вересня відвідував в Мукдені цісарскі гроби, стрітив там Куропаткіна, котрий в супроводі штабу і хінських учених також оглядав ті гроби. Куропаткін замітив кореспондента і промовив до него; завдав єму кілька питань, а відтак сказав: „Ви були вже сьвідком страшних подій. Коли схочете ще якийсь час полишити ся при росийській армії, побачите ще инші річи, ручу вам за те". Нодо додає, що Куропаткин був дуже веселий і заєдно усьміхав ся. Може вже найблизший час покаже, чи Куропаткін мав причину бути таким веселим і певним себе. — Про оборонні приготовлення Росиян в Манджурії пише кореспондент „Berliner Tageblatt"-у: І на полудне від Мукдену і на полудне від Телїну будують Росияни сильні шанці. Тимчасові шанці побудовані були в обох місцях вже перед кількома місяцями. Ґен. Величко розширює тепер ті укріплення в обох місцях. Войска шестого сибірского корпуса під ґен. Соболевом надходять кождого дня на місце бою. Ґен. Ренненкампф вилічивши ся з рани, обіймив на ново команду над своєю дивізиєю забайкальских козаків. Ґен. Самсонов обняв команду на місце усуненого Сімонова над дивізиєю сибірских козаків, до котрої приділено богато офіцирів ґвардийских і котра за стараннєм Куропаткіна творить тепер знамените войско. Обі козацкі дивізиї і Мищенко з своєю бриґадою забайкальских козаків стикають ся з неприятелем над рікою Гун, куди дійшли вже неприятельскі передні сторожі.

Новинки.

Львів дня 20-го вересня 1904.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав головному учителеви женьскої учительскої семинарії у Львові, Ів. Бичаеви золотий хрест заслуги з короною.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменунував заступника учителя в рускій ґімназії у Львові, Осипа Роздольского, дійстним учителем в рускій ґімназії в Перемишли.

— **Вписи** на львівскім унїверситетї на зимовий піврік починають ся дня 23 с. м. а покінчать ся дня 8 жовтня. Від 9—16 жовтня можна буде записати ся за дозволом збору професорів, а від 16 жовтня до 1 грудня за дозволом сенату. Курс починає ся 1 жовтня, а покінчить ся з днем 13 цьвітня 1905.

— **З зелїзниць.** На шляхах дирекції зелїзниць державних в Станиславові обовязувати буде в зимовій порі, що розпочинає ся з днем 1 жовтня с. р. такий сам розклад їзди як в лїтї, лише з тою ріжницею, що в зимовій порі перестануть курсувати сезонові лїтні поїзди, а натомість буде курсувати зимовий сезоновий поїзд ч. 3152 між Делятином а Станиславовом.

— **Осторога перед еміґрациєю.** Урядова Gazeta Lwowska оповіщує: Після вістий одержаних Мінїстерством справ внутрішних приміпюване іміґрацийних законів в Америцї відбуває ся тепер з цїлою строгостию. Кождого еміґранта прибуваючого до новойорского порту, коли его місцем призначеня не есть сам Новий Йорк, задержує власть іміґрацийна в урядї іміґрацийнім на Еллїс Айлэнд, о скілько крім білету їзди в глубину краю не викаже ся посїданем готівки в квотї що найменше 10 долярів (50 корон). Коли задержаний еміґрант не одержить додатково тої квоти від своєї родини, або коли не вставить ся за ним яка місия або товариство добродїйне, тодї жде єго сумна доля відосланя назад до Европи. Виїмок роблять американьскі власти лише в тім случаю, коли еміґрант докаже, що удає ся до члена своєї родини (родичів або свояків), котрий вже мешкає в Сполучених Державах.

— **Снїги в горах.** З Закопаного доносять до Now-ої Reform-и, що в ночи з пятниці на суботу упали в Татрах і цїлій новотарскій долинї величезні снїги.

— **Самоубийства.** В ночи з соботи на недїлю перед готелем „Романїя" при ул. Фірманьскій у Львові відобрав собі житє вистрілом з револьвера 19-лїтний Йосиф Ржепеля, слюсарский челядник. Самоубийства довершив в станї сильно підпитім. — З Тарнова доносять: На кладовищи тутешнім на гробі своєї матери відобрав собі онногди житє вистрілом з револьвера др. Казимир Шимкевич, лїкар-дентист з Кракова. Причина самоубийства незвістна.

— **Зьвірска мати.** В громадї Сасонівка коло Горохолина, богородчаньского повіта, убила сими днями дївчина Катерина Харук, разом з любком своїм Петром Макаром свою новонароджену дитину женьского пола. Злочинцїв арештувала жандармерия і відставила до суду повітового в Богородчанах.

— **Довгий вік.** В Бродах померла онногди 103-лїтна старушка, сестра касиєра тамошного маґістрату, Магд. Микулевич.

— **Кровава пригода.** З Бродів доносять: На Смільнї за лїсом лучила ся онногди кровава пригода. Селянин Іван Рак посперечивши ся з сестрою своєї жінки, Мариєю Коральчук, пхнув єї в бійцї так сильно ножем в груди, що Коральчукова перевезена до брідского шпитала небавом померла в наслїдок упливу крови. Убийника арештувала жандармерия.

— **Росийский дезертир.** Блукаючого по улицях Львова дезертира з росийского войска, Ілька Вуяновича, родом з Посифполя, арештувала полїция за те, що не мав нїякого пристановища і замкнула в полїцийнім арештї.

— **Смертельне попаренє.** З Старого Самбора пишуть: 12-лїтна дочка селянина із Сгрaшевич, Петронеля Бусовска, пасла онногди корови в товаристві своїх молодших сестер, 8-лїтної Марії і 5-лїтної Домки та розложила огонь, аби загріти ся. В часї, коли дїти сидїли при ватрі, запалила ся

— Петре, не лишай мене саму дома; я піду з вами в поле, я бою ся тут. — Она взяла мотику і пішла.

Они покинули великий, якраз справлений шмат землї і пішли впоперек житниска в сусїдство Кнуддової загороди. Там обкопали обліг, на котрий ґазда виганяв пізною осению корови. До Петра немов щось приступило: майно сусїда, всї єго будинки, вся худоба, лани, що простягали ся довкола, все те мучило єго і кололо в очи, на все те постановив він завзято наступити; непереможну волю своїх кріпких рамен і горячокровні, але що йно дозріваючі сили десятьох синів постановив звернути против ворога, поволи але певно.

Єго брала ся скаженість, коли погадав про тирана, що хотїв єго проковтнути і так люто застрілив єго сина. Самого Кнудде, ґазду на широких ланах, людину з тяжкою головою і мясистим туловищем на коротких ногах, він властиво не ненавидїв; єму дав би перейти, не вчинивши єму нїчого злого; але то майно зі всїм, що до него належало, ту велику тяжку загороду, що так гордовито сторчала до неба, то він хотїв би перемочи і покорити своєю надмірною працею.

І він виступив у похід. На другий день рано всї були в поли. Мати схилила ся і мовчки копала та рила в земли. Хлопцї плакали часом задля утоми та докучливої спеки, що палила їх члени; они радоб повалили ся на землю, а проте працювали дальше із страху перед хмарним поглядом батька.

І оден каменистий обліг за другим переміняв ся в урожайну оранину. Шемель ішов геть і назад та кидав з розмахом насїнє, що знаменито мусїло рости на дївичій земли. І добре прикрите, оно остало ся, полишене животворній силї сонця та нічній вогкости, аж по якімсь часї виступила на верх молода зелень і стрілили до гори сьвіжі плоди.

Шемель не спав цїлі ночи, думаючи про працю другого дня. Він ставив і уладжував в своїх думках один будинок за другим, аж вкінци явила ся перед ним на темнім мурі цїла загорода: чотирокутне, огороджене обійстє, новий мешкальний дім, хлїви, стайнї і стодоли, осторонь обірник; великий дуб пишав ся — виріс до сего часу в гарне дерево — широкою короною і тяжким пнем. І він чув опять, як в нім вибухає новий гнїв та сьвіжий біль на саму гадку про глупого, горбатого хлопчину, що лежав мертвий.

Тепер треба було зачинати від хлїва, бо пашї назбиралось ся цїла стирта і була пора держати ялівку, початок великої череди худоби. Шемель пішов із синами до лїса, насгинав там пнів і галузий, котрі затягнули домів, встромили в землю і обліпили та вкрили глиною, очеретом та ріщем.

В тім часї Кнудде ходив як давнїйше довкола і толочив своїми великими ногами немилосерно молоді овочі. Він дивував ся, побачивши коло свого майна сьвіжо зорану ниву і негодував на заходи Шемля та єго синів.

Однак Шемель єго не бачив, він був дома при роботї і щасливий. Мав першу молоду корову в стайни і єго наміри почали поволи сповняти ся. Плоди удали ся і коли уступили страшні спеки, Шемель мав блаженне почуванє переможеного труду. Єго охота до працї трохи ослабла. Дальше справлюванє рілї буде поступати наперед, але поволїйше. Він почував ся властителем на власнім ґаздівстві. Сини скріпляли в нїм довірє. Стали вже кріпкими, дорослими, витревалими робітниками, з костистими ногами і неготовими членами, що ще колихали ся, парубчаки з сильними раменами і смаглявими, опаленими від сонця лицями. А на дворі, довкола хати, проявляв ся вигляд на добрі жнива, на цїле богатство з численними достатками для великого господарства; а ще дальше там далеко простягала ся в безконечність земля, яку ще можна собі нажити.

Все те роздумував Шемель одного вечера, коли виславши синів домів, сам копав ще дальше. Се чудесна річ, коли по жаркім дни спадає на опалену шкіру животворна охолода. Почав іти поволи, розкошуючись, вдовж свого майна; дивно, що аж тепер отряс ся з трівожної непевности супротив свого окруженя, навпаки дізнавав немов ситости, якогось незвісного щастя. Він вирвав тут бурян, там знищив муравлине гнїздо і споглянув допитливими очима до неба, на розметені білі хмарки поміж проблискуючими звіздами, щоби вгадати завтрішну погоду. Наблизившись до свого збіжа, розтер жменю колосків, щоби зміркувати видатність зерна.

Богаті жнива будуть з гарного, молодого збіжа в тім роцї, подумав. Правдивим благословенєм такі плоди.

А то що за знищене там позаду! Цїлі дороги тягнули ся в житї, витолочені рівно з землею... То страшна шкода, єго праця знищена навмисне. Ненїдажувана шкода!

Шемель чув немов глумливий сьміх над своєю гіренькою працею.

— То полювали так! — пробурмотїв і глянув ненавистно в сторону Кнуддового ґаздівства. Оно вже не подобало на сплячого велікана, котрого перевагу він старав ся відперти жилавими руками; велікан настанив ся, щоби знищити єго заходи.

Він стояв задуманий і глядїв на потолочені стебла.... Нараз почув шорох від наближаючих ся кроків. Недалеко побачив великого Кнудде, що ступав спокійно та безоглядно крізь жито. Тяжкий хлопиця мав через плечі ручницю і глядїв з вдоволеною розкішю на вгинаючі ся довкола стебла. Шемель чув, як в нїм росте біщений гнїв, і єму здавало ся, що стоїть в горячій водї. То був Кнудде, і мужик, що сховав туловище в житї, з великою головою та грубими раменами, нараз вже не був Кнуддом, властителем великого ґаздівства, але самим ґаздівством, перевагою в особі, котра йшла, щоби над ним знущати ся — жорстокий убийник Льотика!

Шемель зупинив ся і бистро глядїв на него. Але неприятель сунув дальше крізь жито

нагле одіж на 5-літній Домці. В одній хвили дитина станула в полуміни і заки угашено на нїй полумінь, так попарила ся на цілім тїлї, що вскорі потім померла.

— **Родинна драма.** В коломийскій вязници замкнено онодги Івана Воронюка, 25-літного господаря з Перерова за морд своеї жінки. Воронюк оженив ся недавно з 56-літною кривою бабою задля маєтку. Однак житє молодого хлопця з більше як два рази старшою від него жінкою було від самого вінчаня невиносиме. По колотнечах приходило часто до бійки, а онодги Воронюк по короткій сварці ударив жінку сокирою в голову і положив трупом на місци.

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл" льоси в виді переписних листків в 10 родах по цїні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколі" у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї" на провінциї як також в філїях „Сокола" по більших містах. Кромі того видав „Сокіл" на ту саму ціль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра" у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 20 вересня. Кореспондент часописи „Matin" доносить з Чіфу: В ночи з 18 на 19 с. м. прибули сюди два офіцири з Порт Артура, князь Радзивил і поручник Кристофов. Они оповідають, що страти Японців в послїдних обох атаках були величезні. Околиця Порт Артура єсть одним безмірним полем смерти, де тисячі трупів гниючи, заражують воздух. Князь Радзивил гадає, що Порт Артур нїколи не буде здобутий. Кристофов каже, що кріпость може ще довго держати ся.

Берлин 20 вересня. З Мукдену доносить кореспондент Berliner Lokal-Anzeiger-a: Положенє незмінене. Головне питанє, куди Японцї посунуть ся наперед. Карта ґенерального штабу вказує такі дороги: З Пенсіку до Піксінтун або до Мукдену, або дорогу вздовж ріки Гун, або вкінци вздовж ріки Ліяо. Японьскі передні сторожі тягнуть ся від Чанґтан над рікою Гун аж до Гзіянкутун над тою самою рікою. Дві японьскі компанії в джунках поплили в гору, однако коло Чанґтан відперто їх. Загальне положенє дуже подібне до положеня в битві під Ляояном. Доси Японцї все держали ся околиць гористих. Один хіньский купець оповідає, що в Ляояні стоїть лише одна компанія, а на горбах на північ від міста 2000 людий.

Чіфу 20 вересня. (Бюро Райтера). Поручник російскої армії кн. Радзивил, котрий у війнї з Бурами боров ся по сторонї Анґлїйців, привіз депешу від ґенерала Штесcля до Куропаткина. Удало ся єму змилити Японців. Він оповідає, що обі сторони в Порт Артурі поступають з безоглядною дикостию і не узглядняють ні червоного хреста ні парляментарів. Ґен. Штессель в приказї дневнім підніс конечність оборони до послїдної каплї крови, бо японьскі офіцири на случай занятя кріпости не будуть в силї здержати вояків від різні.

Льондон 20 вересня. Daily Express доносить з Токіо: Коло Мукдену розпочали ся завзяті борби, в котрих імовірно цїла армія Куропаткина бере участь. Японцї пробують знов обійти армію Куропаткина і розбити єї на кілька частий. Курокі ще не бере участи в борбі. Він має обійти Куропаткина.

Бач, тиране, котрого він довгою тяжкою працею мусїв держати далеко від себе, тепер він одною рукою повалить тебе на землю. І чим довше Кнудде ступав житом, нищачи за кождим кроком десятки цїнних стебел, тим горячійше варив ся у нїм гнів, тим непереможнїйшою ставала єго ненависть. Але тепер вже того досить!

Він кинув від себе лопату і скочив великими кроками крізь жито до Кнуддого. Той звернув лице, і нараз станули оба напротив себе як два люті зьвірі; Кнудде повний погорди, Шемель палаючий жаждою крови і пімсти. Оба чули, що наближаєсь щось неминуче. Кнудде кинув рушницю з плечий на землю, але Шемель прискочив, вхопив грубого мужика судорожно раменами і так бороли ся оба о житє або смерть. Запирали ся і товкли ногами о землю, пересували ся і напирались, аж вкінци попадали. Держали ся в скажених обіймах. Кнудде напискав всю свою силу в сталеві рамена, котрих Шемель не хотів випустити, щоби задержати перевагу. Наглим рухом Кнудде підкинув в гору живіт, але Шемель напняв всї свої мязи і замкнув рамена як два зелїзні посторонки. Они качали ся, а що Шемель дістав вільну праву руку між землею а тїлом, сильним оборотом вивинув ся на верх, припер Кнуддому одно плече і колїна на бік, і приляг відтак тїло до землі, держачи одну єго руку привалену тїлом, а другу зверха своєю рукою. Тепер мав одну руку вільну і стиснувши в кулак, залив нею Кнуддого в лице. Але се помагало небогато, жилаве мужиче лице ставало жовте то сине, а зуби кланцали за кулаком, щоби єго придержати. Шемель розскаженів; єго очи глядали довкола за куснем каменя або желїза, взагалї твердим предметом, який робив би глубокі рани. Він замітив ручницю і Кнудде пропав. Шемель вхопив за ручницю і кольбою товк та товк по зненавидженій голові, розчереплюючи єї та розбиваючи на мягку масу. Відтак опустили єго сили. Кнудде не рухав ся, був мертвий! мертвий! мертвий! Великан, кремезний Кнудде був мертвий, вже не рухав ся, і єго величезна голова була сторощена, змінена до непізнаня, єго тїло лежало простягнене з натягненими руками, ноги розкинені, а всюди кров, липка кров ...

Шемель чув, як велика загорода завалила ся із страшним гуком. Він підвів ся і стояв тепер сам оден як сильний володар над своєю побідою. Але вскорі обхопив єго ляк, що видер єму все вдоволенє з рук, роздер в кусники і пустив з вітром.

Кнудде лежав страшно змасакрований, так жорстоко, так погано, що єму стало немов жаль, що так стало ся. Кнудде, богатий, самовдоволений великан....

Шемель убийник, Шемель допустив ся смертельного гріха, гомонїло всюди і він здригнув ся. І сильний чоловік, що стояв так у всій своїй могутности, той чоловік тряс ся на цїлім тїлї як в пропасници. Бачив, як зі всїх сторін надбігають Кнуддові сини та люті вимахують руками. Він став утїкати і бічи як біснуватий крізь поля.

Дома мати і сини дожидали нетерпеливо батька з вечерою.

— Біжіть, Фонсику і Мільку, подивіть ся, де тато бавить ся.

Дїти побігли, та ледви опинились на дворі, побачили людий уоружених в палиці, як задихані гонили за якимсь чоловіком, що утїкав перед ними і кричав о поміч. Переслїдуваний скочив через потік, крутив ся по поли, десь сховав ся, і знов єго сполошили і він пустив ся що сили домів. Матери і синам заперло дух.

— Держіть єго! Держіть убийника! — кричав нарід.

(Дальше буде).

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).